

[Ulrich.]

huse ikke falder ind under Loven. Jeg anmoder Ministeren om ved Lejlighed at give et Svar paa dette.

Dernæst har jeg en enkelt Henvendelse til den højtærede Finansminister, idet jeg vil spørge Ministeren, om det er under Overvejelse at gaa til en Lettelse af den nuværende Restaurationsafgift. Jeg tror, den højtærede Finansminister har overvejet dette Spørgsmaal forskellige Gange, men jeg synes, Tiden nu er inde til at søge en gradvis Afvikling af denne Beskatning. Det er dog en Kendsgerning, at denne Restaurationsskat i alle Tilfælde faar Skyld for, at man i meget væsentlig Grad mister den for Landet saa vigtige Indtægt, der indgaar gennem Turisttrafikken, og jeg mener derfor, det maatte være rigtigt af Ministeren endnu en Gang at overveje dette Spørgsmaal, om ikke en gradvis Nedgang i denne Afgift vilde være en samfundsmæssig set heldig Foranstaltning.

Endelig vilde jeg have fremsat nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, men da jeg ser, det ærede Medlem ikke er til Stede, skal jeg nøjes med at sige, at det forbavser mig, at han i Aar lige som tidligere i sin Tale her fra dette Sted i saa stærk en Grad er faldet over de kære Hunde. Det forbavser mig, for det forekommer mig at være en meget ensidig Bedømmelse, det ærede Medlem gav af dette vort mest trofaste Husdyr. Det gaar jo med Hundene, som det gaar med Menneskene, de er ikke lige gode alle sammen, og ligesom der blandt Menneskene findes forskellige, som ikke er saa behagelige som andre, findes der selvfølgelig ogsaa enkelte Køtere blandt Hundene. Men fordi det ærede Medlem altsaa nu har været ude for en Hund, som har været af et mindre blidt Gemyt og maaske har behandlet ham paa en efter hans Mening mindre respektfuld Maade, synes jeg ikke, han af den Grund skulde skære alle Hunde over een Kam eller gøre Forsøg paa at faa den danske Rigsdag til at se med mindre milde Øjne paa disse vore bedste Venner — jeg siger med Villie: vore bedste Venner.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro har Ordet for en kort Bemærkning.

Vagn Bro: Jeg beklager, at det ærede Medlem, der nu havde Ordet, vendte sig saa stærkt imod den Færgeforbindelse mellem Nyord og Ulfshale, der er Tale om at faa istandgjort. Naar jeg tager Ordet om dette, skyldes det den Omstændighed,

at jeg tidligere har haft den Ære at repræsentere denne Kreds her i Tinget, og jeg har ogsaa til det sidste været i Forhandling med Beboerne. Jeg beklager, som sagt, at det ærede Medlem, der ellers er en saa udmærket Repræsentant for Landbruget, i dette Spørgsmaal synes at vende sig imod det produktive Landbrug paa Nyord. Jeg skal ikke sætte mig imod, at Havnen kan blive yderligere istandsat, men jeg maa dog sige, at det er ikke længe siden, jeg har været der, og efter Samtale med Sogneraadet, i hvert Fald med Sogneraadets Formanden, har jeg det Indtryk, at Havnens Udbedring ingenlunde er det, der først tiltrænges; derimod er det af megen Betydning, at de ca. 20 mindre Landbrug, der findes derovre, navnlig i de vanskelige Aarstider kan bevare Forbindelsen med den større Ø Møn og derigennem med den endnu større Ø Sjøland o. s. v., hele Kontinentet. Jeg vil derfor tillade mig for min Part at opfordre den højtærede Minister for offentlige Arbejder til at fortsætte ad de Veje, som den tidligere Minister var slaaet ind paa, hvorved det er givet et Tilsagn om denne Dæmning, saaledes at Befolkningen efterhaanden har Krav paa, at dette Tilskud bliver ydet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: Naar det ærede Medlem Hr. Vagn Bro vil lade skinne igennem, at denne Foranstaltning, denne Færgeforbindelse, skulde være etableret udelukkende af Hensyn til Landbruget, kan jeg ikke ganske give ham Ret. Forholdet er det, at der er en Færgeforbindelse, og den har været der i al den Tid, Nyord overhovedet har bestaaet, og denne Færgeforbindelse har hidtil været tilstrækkelig god for Øen. De Tider om Aaret, som det ærede Medlem talte om, er jo de Tider, da Frostene griber ind og der bliver Isvanskeligheder for Forbindelsen med Havnen, men det ærede Medlem maa ikke glemme, at naar Vinteren blot er af almindelig Strenghed, lægger Isen en ganske glimrende Bro mellem Nyord og Møn, hvorover Beboerne færdes med deres Heste og Slæder i en Uendelighed, og det er kun ganske faa Dage, der er saadanne Ishindringer, at man ikke kan komme fra Nyord til Møn. Derfor tror jeg slet ikke, dette Hensyn kan gøres gældende; jeg tror, at Forholdene mellem Ulfshale og Nyord godt kan vedblive at være, som de er. Selvfølgelig kunde jeg udmærket godt ønske, at Staten vilde være saa forekommende at give dette lille lokale